

Első fejezet

Steel Talon Imperial-osztályú csillagromboló, a Despayre bolygó feletti poláris pálya, Horuz-rendszer, Atrivis-szektor, Külső Gyűrű

A riadósziréna felvisített, és az átható jajongást senki sem rekeszthette ki a tudatából, aki hallott, és akinek vert a szíve. Egyetlen üzenetet közvetített, de azt hangosan és egyértelműen: rohanj!

A riasztás mély álmából verte fel Villian „Vil” Dance hadnagyot. Szempillantás alatt felült, azzal a lendülettel leugrott a pricscséről a készenléti kabin sima fémpadlójára. A sisakját leszámítva úrruházatot viselt – a TIE-pilóták a kiképzés alatt hamar megtanultak teljes szerelésben aludni. Az ajtóhoz futott, fél lépéssel megelőzve a másodiknak felébredt pilótát. Felmarkolta a sisakját, kiment a folyosóra, ahol jobbra fordult, és a hangár felé iramodott.

Lehetett volna gyakorlat is, az utóbbi időben egyik próbariadó a másikat érte, hogy a pilóták formában legyenek. De ezúttal talán éles bevetés várt rájuk. Vil mindenesetre ez utóbbiban reménykedett.

Másodpercek alatt elérte a hangárt. A repülőfedélzeten az egy standard g alatt tartották a mesterséges gravitációt, hogy a pilóták – kivétel nélkül emberek vagy humanoid teremtmények – kicsivel gyorsabban mozoghassanak, és minél rövidebb idő alatt megérkezzenek az állomáshelyükre. A hűvös levegőben kenő-

anyagok fanyar szaga terjengett, a vészvillogók fénye mindent sárgás-vöröses árnyalatúra festett. Mindenfelé technikusok szaladgáltak, hogy elvégezzék a felszállás előtti, utolsó ellenőrzést, és pilóták rohantak a gépeik felé. Vil észrevette, hogy csakis a saját raját riasztották, amiből arra következtetett, hogy nem lehet nagy a baj.

A parancsnokok váltig állították, hogy nem számít, ki melyik gépet kapja. Ők úgy hitték, hogy valamennyi TIE-vadász pontosan ugyanolyan, az utolsó csavarig, de minden pilótának volt egy-egy kedvenc gépe. Elméletileg nem lehetett megkülönböztetni őket, de persze mindegyiknek akadtak egyéni vonásaik: egy karcolás itt, egy horpadás ott, így aztán előbb-utóbb mindenki tudta, hogy melyik vadász melyik. És függetlenül attól, hogy mit állítottak a parancsnokok, egyik-másik gép jobb volt a többinél – kicsivel jobban gyorsult, kicsivel szűkebben fordulózott, vagy a lövege valamivel gyorsabban tüzelt, ha a pilóta lenyomta a tűzkioldót. Vil történetesen tudta, hogy erre a műszakra a Fekete Tizenegyesre osztották be, az egyik kedvencére. Talán csak pusztán babonából, de valamivel felszabadultabban lélegzett attól a tudattól, hogy most ezzel a géppel fog repülni.

Odafutott Rax Exeter századoshoz, a hangár ügyeletes tisztjéhez, és megkérdezte tőle:

– Üdv, százados, mi a helyzet? Újabb gyakorlat?

– Nem az, hadnagy – felelte a fejét rázva Exeter. – Néhány elítéltnak valahogyan sikerült elrabolni egy vadonatúj Lambda-osztályú kompot. Jelenleg megpróbálnak eltávolodni a bolygótól, hogy végrehajthassák a hiperugrást. Ez azonban az én ügyeleti időmben nem történhet meg. Az azonosítókódokat és a felderítési adatokat áttöltjük a gépe számítógépébe. Ne hagyja meglépni őket, fiam!

– Nem hagyom, uram! Mi történt a személyzettel? – érdeklődött Vil, aki tudta, hogy az új kompokat csupán egyetlen pilóta és egy másodpilóta repüli.

– Feltehetően halottak – válaszolta Exeter. – Ezek rosszfiúk, Dance. Árulók és gyilkosok. Már ez is elég indok ahhoz, hogy

megsüssük őket, azt meg főleg nem akarjuk, hogy eltűnjenek, és elmondják másoknak, hogy mit művel itt a Birodalom.

– Értettem, uram!

– Akkor induljon, hadnagy!

Vil nem vesztegette az időt tisztelgésre, csak biccentett egyet, majd sarkon fordult, és futásnak eredt. Menet közben a fejére húzta, és rögzítette a sisakját. Az öltözetének rendszerei aktiválódtak, hűvös, fémszagú levegő sziszegett az arcába, ami mint mindig, ezúttal is megnyugtatóan hatott rá. A dermesztően fagyos vákuumtól csakis a fényre sötétülő arclemezzel ellátott sisak, és a plaztoid-duracél szövetből kialakított, nyomástartó öltözet védte meg. A létfenntartó rendszer meghibásodása esetén egy erős férfi tíz másodperc alatt elvesztette az eszméletét, és további egy percen belül biztosan meghalt. Sokszor megtörtént már...

A TIE-vadászokat a tervezőik a súlycsökkentés miatt nem látták el sem védőpajzsokkal, sem hiperhajtóművel, de még tartalék létfenntartó rendszerrel sem. A gépek így viszonylag sebezhetőek voltak, cserébe gyorsak és fürgék, ami Vilnek tökéletesen megfelelt. Inkább kitért az ellenség lézernyalábjai elől, semmint remélte, hogy azok lepattannak a pajzsokról. És különben is: ahhoz nem kellett különösebb ügyesség, hogy valaki elvezessen egy nehézkes, lusta acéltömböt. Ebből az erőből a pilóta a gép hátuljában is üldögélhetett, a lábát az egyik turbólézer konzolon nyugtatva. Abban mi lett volna a móka?

Mire Vil megérkezett a gépe feletti állványzatra, a technikusok már felnyitották a Fekete Tizenegyes búvónyílásának zárófedelét. Pillanatok alatt lecsúszott a létrán, és elhelyezkedett a szűkös pilótafülkében.

A fedél lecsukódott, és halk kattanások kíséretében lezárult. Vil elfordította a főkapcsolót, és a fülke belseje kivilágosodott, azzal párhuzamosan, hogy a műszerek életre keltek. Gyors, tapasztalt pillantásokkal pásztázta a monitorokat – minden rendszer tökéletesen üzemelt.

A gép előtt várakozó technikus felemelte a kezét, jelezve, hogy részéről minden rendben. Vil visszaintett neki, és megszólalt:

- Mehet!
- Vettem, ST-11! – közölte a repirányítás. – Készüljön fel az indításra!

Vil bosszúsan rágcsálta az alsó ajkát. A jelekből ítélve a vezérkar feladatának tekintette, hogy eltörölje a pilótáinak minden egyéni vonását, abból az abszurd elméletből kiindulva, hogy az arctalan és névtelen operátorok valahogy hatékonyabbak. Innen származtak az azonosító számok, a név nélküli úrruhák és sisakok, a vadászgépek véletlenszerű kiosztása. Ez az egységesítő megközelítés valószínűleg jól működött a Klónháború idején, de ma már akadt egy jelentős különbség: Vil és az általa ismert pilóták nem klónok voltak. Az Alfa-osztag egyetlen tagja sem rajongott azért, hogy közönséges automatát csináljanak belőle. Mindannyian úgy vélekedtek, hogy ha a parancsnokok valóban ezt akarják, akkor cseréljék le őket droidpilótára, aztán nézzék meg, mire mennek.

Vilt a tűnődésből egy gyenge rándulás rántotta ki, amikor is a beszállófolyosó alatti tartókeret mozgásba lendült. A gépe elindult a zsilip felé. Menet közben meglátta, hogy a technikus a fejére húzza, és lezárja a sisakját.

A hangár szivattyúi máris teljes fordulatszámra dolgoztak, hogy minden levegőt kiszívjanak, hogy aztán ki lehessen nyitni a zsilipkaput. Vil vett egy mély lélegzetet, és lélekben felkészült az erőteljes gyorsulásra, amely a hajtóművek indulásának pillanatában keményen bele fogja préselni a testét az ülésbe.

A sisakjába épített hangszórók sisteregni kezdtek, majd az indítóközpont ügyeletesének hangját hallotta:

- Alfa Vezér, álljon készen az indulásra!
- Vettem, készen állok – felelte Vil. A zsilipkapuk idegesítő lassúsággal siklottak, a hidraulikus mozgatószerkezet vibrációja a padozat közvetítésével a Fekete Tizenegyes tartóelemeit is rezgésbe hozta.

– Alfa Vezér, indítás öt másodperc múlva, négy... három... kettő... egy... mehet!

Az ionhajtóművek bekapcsoltak, és valósággal kitaszították a vadászgépet a csillagromboló zárt belsejéből a szabad űrbe. Vil boldogan vigyorgott. Mint mindig. Nem tehetett róla.

Újra ott, ahová tartozom...

Végtelen, fagyos semmi vette körül. Tudta, ha visszanézne, a zsugorodni látszó Steel Talont pillantaná meg. „Lefelé” és balra ívelt a börtönbolygó hatalmas hajlata. Jóllehet sarki orbitális pályán keringtek, a Despayre tengelyének ferdesége miatt az éjszakai oldalból több látszott, mint a nappaliból. A sötét félgömbön szinte mindenütt sötétség uralkodott, csak helyenként pislákkolt egy-egy fénypont.

Vil bekapcsolta az adó-vevőjét. Elméletileg magától aktiválódott a kilövés pillanatában, de a gondos pilóta mindig ellenőrizte, a biztonság kedvéért.

– Alfa-osztag, amint kijutottak, fejlődjenek piramis alakzatba mögöttem! – mondta határozottan. – Váltsanak az ötös taktikai csatornára, és jelentkezzenek be!

Ő maga is átkapcsolt az ötös sávra. Ezen az alacsony energiájú csatornán csakis rövid távon lehetett forgalmazni, de éppen ez volt a lényeg – így az ellenség nem hallgathatta le az adásokat. Más szempontból is hasznosnak bizonyult, ugyanis a hordozón lévő kommunikációs tiszt nem ellenőrizhette a pilóták egymás közötti üzenetváltásait, amelyek nem mindig feleltek meg az előírásoknak.

A raj tizenegy pilótája majdnem egyszerre jelentkezett be. Csupán néhány másodperc kellett ahhoz, hogy az utolsó gép is elhagyja a csillagrombolót, és további fél perc ahhoz, hogy mindenki besoroljon a helyére.

– Mi az ábra, Vil? – érdeklődött Benjo, vagyis ST-1-2, a rajparancsnok-helyettes, aki a második sor jobb oldalán repült.

– Figyelem, Alfa-osztag! Egy Lambda-osztályú kompot üldözünk, amit szökött fegyencek elraboltak. Pillanatnyilag arra törekednek, hogy elhagyják a bolygó gravitációs terét, és végrehajtsák a hiperugrást. Vagy feladják és visszafordulnak, vagy porrá lőjük őket.

– Lambda-osztály? Akkor vadonatúj a gép, nem? Vannak fegyverek?

Vil felsóhajtott. Raar Anyell szólalt meg, aki hozzá hasonlóan a Korélián született, és akit senki sem állíthatott volna követendő példaként az emberi faj elé.

– Anyell, ezúttal sem vette a fáradságot, hogy elolvassa a tájékoztató anyagokat, ugye?

– Éppen arra készültem, uram, amikor megszólalt a sziréna – felelte Anyell, és érezni lehetett a hangján, hogy szélesen vigyorog. – Pont elkezdtem. Már a kezemben fogtam a legfrissebb jelentéseket, uram.

A többi pilóta hangosan kacagott, és még a parancsnoknak is mosolyognia kellett. Anyell amúgy közönséges futóbolond volt, de elég jól repült ahhoz, hogy Vil hajlandó legyen elnézni neki az apróbb-nagyobb botlásokat.

A műszerfal halk csilingeléssel jelzett, a főmonitoron megjelent a célpont képe. Vil irányt váltott, hogy befogópályára álljon, és megszólalt:

– Hát akkor mindenkinek, aki kihagyta a házi feladatot. A Lambda-osztályú komp húsz méter hosszú, a csúcsebessége ezernégyszáz g. Egyes osztályú hiperhajtóműve van, és húsz teljes páncéltatú gyalogost szállíthat. Civil ruhás eliteltékből néhányal többet. A gép fegyverzete két duplacsövű ionágyúból, és két duplacsövű lézerlövegből áll. A gyorsulása szóra sem érdemes, és lassabban fordul, mint egy üstökös, de ha a célkeresztjébe kerültek, képes szétlőni a hátsótokat, úgyhogy csak figyeljete!

Ismét felzendült a kórus:

– Vettem, uram! Értettem, uram!

– Aha... semmi strapa...

– Anyell, nem értettem tisztán a válaszát! – mordult fel Vil.

– Jaj, elnézést, uram. Egy kicsit elszundítottam. Mi volt a kérdés?

Mielőtt a rajparancsnok válaszolhatott volna, mindannyian megpillantották a kompot. Noha a menekülők igyekeztek meghúzni magukat, és még a helyzetjelző lámpákat sem kapcsolták fel, amikor az orbitális pályát követő gép áthaladt a nappali és az

éjszakai oldalt elválasztó határon, a napfény ragyogva verődött vissza a burkolatáról.

– Vizuális kapcsolat – jelentette be Vil. – Négy kilométerre van, egyenesen előttünk. Először elhúzzunk felette, hogy megmutassuk magunkat, aztán szökőkút-manőverrel szétválunk, és egy nagy hurokkal visszatérünk mögé. A minimális távolság két kilométer, jobbra-balra széthúzódnak és tartják az alakzatot. Mindannyian tudják a dolgukat. Én közelebb megyek, és beszélek velük.

– Ne már, hadnagy – szólalt meg Benjo –, hadd lőjünk mi is egyet-kettőt!

– Hátul maradnak! – válaszolta szigorúan Vil. – Ha lenne némi fogalma a hajóról, talán engedélyezném, de miután valószínűleg ugyanannyit lőnék egymást, mint a célpontot, lemaradnak, és csak figyelnek!

Mindenki nyugtázta a parancsot, de nem nagy lelkesedéssel. Vil nem hibáztatta a pilótáit – mióta beosztották őket ehhez a művelethez, nem vettek részt éles bevetésben, csakis gyakorlatokon – ám az ő másodlagos feladata az volt, hogy mindenkit élve vigyen vissza. Az első természetesen az, hogy végrehajtsa a küldetést. És ehhez nem kellett az egész raj; egy valamirevaló pilótának el kellett bánnia egyetlen, nehézkes komppal, még a legújabb gyártmányúval is. A Lambda-osztályú egység nem jelentett kihívást, bár az tény, hogy folyamatos hajtással hamar kirepülhetett a rendszer ekliptikus síkjából, és elég messzire távolodhatott a bolygó gravitációs terétől ahhoz, hogy aktiválja a hiperhajtóművét, és mindörökre eltűnjön.

Vil azonban nem hagyhatta, hogy ez megtörténjen.

A raj piramis alakzatban húzott el a komp felett, elég közel ahhoz, hogy Vil meglássa a parancsnoki ülésen ülő pilótát. A fickó természetesen nem tűnt meglepettnek – a szenzorok nyilván tájékoztatták a vadászok érkezéséről. De nem rázhatta le a birodalmi gépeket, nem térhetett ki előlük, és semmiképpen sem semmisíthetett meg egy teljes TIE-rajt, még akkor sem, ha ő lett volna a valaha élt legnagyobb tüzer. És Vilnek nem állt szándékában lehetőséget adni a férfinak a próbálkozásra.

A vadászok a parancs értelmében különféle irányokba kanyarodva szétváltak, tág hurkot leírva visszatértek a komp mögé, és ismét felvették az alakzatot. Vil egy szűk ívű hurokkal beállt a célpont mellé, tőle ötszáz méterrel jobbra, és kissé felette. Gondosan hozzáigazította a saját irányát a kompéhoz, és éberrel figyelte a vezérsíkokra szerelt lövegeket. Amint fordulni kezdtek, hogy ráálljanak, balra rántotta a gépét, aztán jobbra, lassított, majd felgyorsított. A lövészek próbálták ugyan követni, de a kelleténél kicsivel lassabbnak bizonyultak.

Vil átváltotta az adó-vevőt egy szélessávú csatornára, és abban a tudatban, hogy az üzenetváltást a hordozón is hallani fogják, megszólalt:

– RLH Egyes komp, figyelem. Haladéktalanul forduljanak meg, és repüljenek a Steel Talon csillagromboló felé, amíg belekerülnek a vonósugár hatókörébe!

Nem kapott választ, nem hallott mást, csak a hordozóról érkező, halk sistergést.

– Szökevény komp, veszik az adást?

Rövid szünet következett, majd egy mély hangú férfi jelentkezett:

– Igen, vesszük, kemény fiú. Csak éppen nem érdekel minket a szöveged!

Vil lenézett a műszerfalra. Két percnyi repülés választotta el őket a minimális biztonsági távolságtól, vagyis attól a határtól, amelyen túl már végre lehetett hajtani a hiperugrást. Ha valaki egy bolygó gravitációs mezőjéhez túl közel ugrott, az átmenet darabokra szaggatta a hajóját. És ezt az idegen pilótának is tudnia kellett, ha elég tapasztalattal rendelkezett ahhoz, hogy elvezesse a Lambdát. A műszerei nyilván tájékoztatták arról, hogy mikor éri el a minimális biztonsági távolságot, ahonnan már megszökhet. És akkor Dance hadnagy életében először úgy térne vissza a hordozójára, hogy nem hajtotta végre a küldetést...

Ez az, ami sosem fog megtörténni – fogadkozott magában Vil.

– Forduljon meg, vagy tüzet nyitunk! – parancsolta elszántan.

– Tényleg megtennétek? – felelte az ismeretlen pilóta. – Egyszerűen csak szétlőnétek? Gyakorlatilag meggyilkolnátok tizen-

öt férfit, és két asszonyt? Egyikük annyi idős, hogy a nagyanyád lehetne! Képes lennél együtt élni ezzel a tudattal?

Vil tudta, hogy a szökevény csak az időt húzza. A kompon utazók súlyos bűncselekményeket követtek, ha a Galaxis legfőbb börtönbolygójára kerültek. A birodalmi bíróságok nem vesztegették az időt és energiát arra, hogy jelentéktelen tolvajokat vagy közlekedési szabálysértőket küldjenek ide. És a saját nagyanyja nem rabolt bankot, és nem ölt meg senkit. Vagy legalábbis, nem tudott róla.

– Menekülő komp pilótája! Ismét felszólítom, hogy...

Ebben a pillanatban a bal oldali löveg tüzet nyitott. Vil a kormányt balra rántva átvitte a gépét a komp irányvonalán, közben a jobb oldali ágyú is lőni kezdte. Ráadta a teljes tolóerőt, felhúzta a gépét, és egy orsóval messzire kitért a közeledő lézernyalábok előtt.

Ebből a szögből még egy jó tüzér sem kaphatta volna el, márpedig abban a gépben aligha ültek jó tüzérek. Ennek ellenére a ragyogó fényű, vörös nyalábok egyre közelebb húztak el mellette.

– Hadnagy! – kurjantotta izgatottan Benjo.

– Alfa-osztag, tartsák a pozíciójukat! Semmi gond itt előtt! – felelte hűvösen és nyugodtan Vil, mintha csak arról beszéltek volna, hogy mi lesz ebédre.

Néhány gyors fordulóval kivitte a Fekete Tizenegyest a komp lövegeinek hatékony lőtávolságából. Az idő fogytán volt. Alig egy perc maradt a minimális biztonsági távolságig.

– Figyelem, szökevények! Ez az utolsó esélyük. Forduljanak meg! Most!

Válasz gyanánt a pilóta az oldalára döntötte a kompot, hogy a lövészei jobb szöghöz jussanak. És ekkor ismét tüzet nyitottak.

A nyalábok messze elkerülték Vilt, de jól tudta, mindig van rá némi esély, hogy egy kósza lövedék eltalálja, még ha véletlenül is. És az micsoda dicstelen vége lenne egy máskülönben hibátlan pályafutásnak, nem igaz? Ha egy lomha kompon utazó, közönséges fegyenc végezne vele...

Ebből elég. Vil keményen megmarkolta a fogantyút, és nullára lekapta a tolóerőt. Egy másodperccel később ütközésig előre-

nyomta a szabályzót, tett egy kanyart balra, egyet jobbra, orsózott egyet, majd leírt egy hurkot, aminek a végén nyílegyenesen száguldott a célpont tatja felé.

És ekkor lenyomta a tűzkioldót. Zöld fénnel izzó lézernyalábok röppentek ki a fülke alól, pillanatokkal később becsapódtak a komp törzsébe, és felszaggatták a burkolatát. Vil jobb fordulóba kezdett, pontosan akkor, amikor a Lambda felrobbant. A gép legalább tucatnyi nagyobb, és több száz kisebb darabra hullott szét. A kiszabaduló levegőben lévő pára azonnal megfagyott, és ebből a fehér felhőből jéggé vált folyadékgömbök, gépek és műszaki berendezések roncsai, valamint milliányi szilánk repült a tér minden irányába. És legalább tíz-tizenkettő, sebesen pörgő test.

Vil visszaváltotta az adó-vevőt az ötös taktikai csatornára.

– Anyell, Lude, menjenek közelebb, és nézzék meg, maradtak-e túlélők! – parancsolta higgadt, szenvtelen hangon. A beszédén nem lehetett érezni, hogy történt valami. A szíve éppenséggel vadul dübörgött, de ezt a pilótáinak nem kellett tudniuk. Csak hadd higgyék, hogy folyékony oxigén csordogál az ereiben...

– Egyikük sem viselt úrruhát, hadnagy – jelentette rövidesen Lude. – Nincsenek túlélők. Kár azért a gyönyörű hajóért.

– Szép találat, hadnagy – jegyezte meg Benjo. – Gratulálok!

Vil bensőjét elárasztotta az elégedettség melengető érzése. A találat tényleg szép volt. Ráadásul tüzeltek rá, vagyis nem ketrecbe zárt madárra lőtt. A válaszát csakis jogosnak lehetett minősíteni.

Visszakapcsolt a fő műveleti sávra, és leadta a jelentését:

– Tűzirányítás, itt ST-1-1, Vil Dance hadnagy, az Alfa-osztag rajparancsnoka. Küldetés végrehajtva. Ha gondolják, indíthatják a roncsmentő hajót, hogy összeszedhessék a darabokat.

– Vettem, ST-1-1! – válaszolta Exeter százados. – Szép munka volt, hadnagy.

– Köszönöm, uram! Alfa-osztag visszatér a hordozóra!

Vil derúsen mosolygott, mialatt arra várt, hogy a raja felzárkózzon mögé. Biztosra vette, hogy ennél jobb munka nem létezik az egész Galaxisban. Imádott vadászpilóta lenni. Élvezte, hogy bár

fiatal még, a huszonötödik életévét sem töltötte be, de máris jelentős hírnévnek örvend a társai, és persze a hölgyismerősei köreiben. Az élet szép...

Mialatt elindultak a csillagromboló felé, Vil meglátta a távolban a Despayre egyik orbitális pályáján épülő, gigászi űrállomást. Több száz kilométer választotta el tőle, és még csak a váza létezett, a belső építészeti munkákat csak nemrég kezdték el, de még így is, még messziről nézve is lehetetlenül nagynak tűnt. A flotta berkeiben az a hír járta, hogy miután elkészül, akkora lesz, mint egy kisebb hold, még a legnagyobb csillagromboló is eltörpül majd mellette.

Vil jószérével gondolni sem tudott rá. És mégis, úgy számította, hogy ha szorgalmasan gyűjtögeti a küldetéseket – mint amilyent az imént hajtott végre, –, akkor jó esélye van arra, hogy átvezénylik az új állomásra. És ki tudja, talán előléptetik egy nagyobb egység parancsnokának...

Továbbra is mosolyogva vezette vissza a raját az alsó hangárba. Amikor a félelmetes támaszpontra pillantott, büszkeség áradt szét benne. Büszke volt a Birodalomra, és hálát érzett, amiért részese lehet a Tarkin Doktrína dicsőséges küldetésének. A nagymoff látomásából születő, új harci állomást egyelőre nem nevezték el hivatalosan, még csak kódnevet sem kapott, de mindenki – tiszték és közkatonák, hivatásosok és sorozottak – egy bizonyos néven emlegette.

Úgy nevezték: Halálcsillag.

Második fejezet

Havelon vezérhajó, geostacionárius pályán a Despayre bolygó felett

Wilhuff Tarkin – immáron nagymoff, ezt a magasztos előléptetést pontosan ennek a vállalkozásnak köszönhetette – a megfigyelőfedélzet széles, a padlótól a mennyezetig érő páncélüveg ablaka előtt állt. A művét szemlélte, és tetszett neki az, amit látott.

Egy egész világot épített.

Igaz, mindenütt azt beszéltek, hogy az, ami a vezérhajójától háromszáz kilométerre lassan formát öltött, nem lesz olyan csodálatos, mint a Birodalmi Központ, vagy mondjuk az Alderaan. Ám amikor elkészül, nagyobb lesz, mint az ő szülőbolygójának, az Eriadunak két holdja együttvéve, és egymillió teremtménynek szolgál majd otthonául.

Ami ennél is fontosabb, megszámlálhatatlanul sok világ több milliárd lakóját fogja lenyűgözni és megfélemlíteni – ő maga fogja megfélemlíteni őket.

Közel három évtized telt el azóta, hogy Raith Sienar megkörnyékezte Tarkint egy kisbolygó méretű űrállomás ötletével. Legalább tíz évbe telt, mire sikerült megszabadulni minden gátló tényezőtől, és a geonosisi társaság végre nekiláthatott az alapterv részletes kidolgozásának. A vállalkozás többféle fedőnéven futott – nevezték például Nagy Fegyvernek –, és Poggle irányításával a tervezőcsapat sokat fejlesztett az eredeti terveken. De így is évek kellettek ahhoz, hogy a koncepciót Tarkin átkormányozza a kor-

mányzati bürokrácia útvesztőjén, és végre megkezdődhessen az építkezés. Az eredeti terveknek bőven akadtak hibái, de ezek java részét még a tervezőasztalon kiküszöbölték, a többit pedig menet közben, a kiderülésük után hozták helyre. Tarkin a cél érdekében összegyűjtötte a Galaxis legnagyobb koponyáit – vagy alkalmazta vagy besorozta őket –, hogy felhasználja a tudásukat, minden szakértelmüket az ő tökéletes fegyverének megteremtéséhez. A briliáns Dr. Ohran Keldor, Umak Leth, az örült fegyvertervező, a fiatal, de káprázatosan okos Qwi Xux, a twi'lek Tol Sivron, a szervezőzseni – őket, és még sok más hozzájuk hasonlót személyesen ellenőrzött, és személyesen hagyta jóvá a felvételüket. Ők voltak a legjobbak, akikkel a Birodalom szolgálhatott, akár önként, akár kényszerből csatlakoztak a vállalkozáshoz.

Rajtuk kívül vuki rabszolgák egész seregét szerezte be, valamint több tízezer elítéltet a Despayre börtönbolygó gőzölgő őserdőiből, és temérdek építődroidot, a valaha létezett legnagyobb géphadat. Mindannyian, úgy az organikus, mint a mesterséges teremtmények folyamatosan dolgoztak, éjjel-nappal, csupán egyetlen cél érdekében: hogy valóra váltsák az ő álmát.

Hogy felépítsék a Halálcsillagot.

Tarkin kissé lebiggyesztette a száját. Ő maga ugyan eléggé melodramatikusnak érezte ezt a nevet, de nem számított. Sőt, akár még hasznosnak is bizonyulhatott, mert híven kifejezte az állomás rendeltetését.

A Horuz-rendszert szabályosan kifosztották nyersanyagokért. Aszteroidákat és üstökösöket fogtak be a belső és a külső övezetben egyaránt, szétzúzták őket, és elemeket – oxigént, hidrogént, vasat, nikkelt, és sok minden mást – vontak ki belőlük. Óriási tehergépeket, ércszállítókat, tartályhajókat beleztek ki, és építettek át orbitális laboratóriumokká, gyárakká és lakóhajókká. Hemzsegtek bennük a munkások, akik száloptikákat, elektronikus berendezéseket, és ezernyi más gépet, eszközt és építőelemet gyártottak. Csalódásokkal, tévutakkal, szakszervezeti vitákkal, adminisztratív eljárásokkal, és politikai manőverezésekkel teli

két évtized után a Birodalom legnagyobb fegyverének építése végre megállíthatatlanul haladt előre.

Természetesen bőven akadtak problémák. Tarkin annak idején meghökkent és jócskán feldühödött, amikor a tudomására jutott, hogy az új tervek Raith Sienar eredeti tervein alapulnak – azokon, amelyeket tíz évvel korábban ő maga terjesztett Palpatine elé, és amelyeket a császár elutasított.

Palpatine végül a rendelkezésére bocsátotta a szükséges eszközöket. Ami a háború és a politika szeszélyességének ismeretében talán nem is volt meglepő. Akármi került be a Birodalom kincstárába, sosem vezett el, bár egyes dolgokat néha rossz helyre raktak le. És sokszor megtörtént, hogy egy döntéshozó előbb elvetett valamit, de később engedélyezte, miután valahogyan elhittette magával, hogy az ötlet az ő fejéből pattant ki. Úgy tűnt, még maga az uralkodó sem mentes ettől a jellemhibától.

Miután a fekete lyukakkal teli Bendő-halmaz mélyén elkészült az alapváz, Tarkin és Bevel Lemelisk, a főtervező többször elköltöztették az egész vállalkozást, hogy elejét vegyék a lázadók szabotázsainak, végül a lehető legnagyobb biztonság megteremtése érdekében ide helyezték át, a Horuz-rendszerbe.

Természetesen még csak nem is remélték, hogy egy ilyen nagyszabású építkezést mindörökké sikerül titokban tartani, de az, hogy valaki tudott a létezéséről, és azt is tudta, hogy hol zajlik az építkezés, még korántsem jelentette azt, hogy tehetett valamit ellene. Daala admirális négy Imperial-osztályú csillagrombolójával és számtalan kisebb harci egységével éberrel őrködött a Bendőn belüli állomáshelyén. Ha egy hajó jogosulatlanul behatolt a zárt régióba, nem távozhatott, hogy híreket és történeteket szállíthasson máshová.

Tarkin a befejezetlen gömböt bámulta. Látszólag mozdulatlanul lebegett a semmiben, a Despayre felszínéről visszaverődő napfény hátulról világította meg, és ettől eléggé kísérteties külsőt kapott. Egyelőre a vázszerkezete sem készült el teljes egészében, így nehéz lett volna megbecsülni a méreteit. Tarkin természetesen mély álmából felriasztva is sorolta volna az adatokat. A harci állomás átmérője 160 kilométer lesz. Huszonnégy zónára

oszlik majd, tizenkettőre mindkét féltekén. Valamennyi, körzetnek is nevezett zónának lesznek saját élelemtermelő egységei, hangárai, hidroponikus ültetvényei, börtönei, kórházai, fegyvertárai, parancsnoki központjai, és mindenféle más létesítményei, amelyek a működtetéshez, az ellátáshoz és a harci alakulatok kiszolgálásához kellene. Vészhelyzet esetén a körzetek mélyére telepített tartalék harcálláspontok átvehetik a teljes ellenőrzést a fegyverrendszerek és manőverezést biztosító hajtóművek felett. Teljesen működő állapotban ez a támaszpont lesz messze a legnagyobb ütőerejű fegyver az egész Galaxisban.

És ennek a csodafegyvernek ő, Wilhuff Tarkin lesz a parancsnoka.

Egy efféle állomás parancsnokaként magától értetődően ő lesz a legnagyobb hatalmú teremtmény a Galaxisban. Sokszor gondolt arra, hogy valószínűleg még az uralkodó sem állhatna ellen neki, amennyiben úgy döntene, hogy átveszi Palpatine helyét. De persze jól ismerte a császárt. Fordított helyzetben ő maga sem adott volna senkinek ekkora hatalmat, megfelelő óvintézkedések nélkül. Vajon máris rejtőzik valahol az állomás belsejében egy önmegsemmisítő szerkezet, amelynek vörös gombját Palpatine hálósobájába építették be? Vagy létezik egy, a 66-os parancshoz hasonló utasítás, amelyet csakis bizonyos tisztek és katonák ismernek? Vagy valami ennél is fortélyosabb? Tarkin esküdni mert volna, hogy az uralkodó valamilyen módon biztosította magát a zendülések ellen. Nem mintha efféle terveket dédelgetett volna – nem volt sem ostoba, sem öngyilkos hajlamú.

Ismét a távolban lebegő állomásra szegezte a tekintetét, és tovább tűnődött annak leendő paraméterein. A tervek szerint a félelmetes, világpusztító superlézeren felül – ami a Hammertongterven alapult, és ami egy olyan erőforrást használt, amelyet az 501-es Rohamosztagos Légión harcosai foglaltak le a Mygeetón a Klónháború idején –, az állomás felszíni és úrjárművek egész seregét fogja szállítani: négy nagyobb cirkálót, száz TIE csillagvadászt, továbbá rohamkompokat, fregattokat, csapatszállítókat, támogató egységeket, és felszíni járműveket, mindösszesen több tízezret. A működését biztosító személyzet létszáma meg fogja

haladni a negyedmilliót, ebből csak a tüzérek száma megközelíti a hatvanezret. Rajtuk kívül könnyedén el lehet majd helyezni benne több mint ötszázezer teljes felszerelésű gyalogost, míg a kiszolgáló pilóták, a segédszemélyzet tagjai, és más munkások száma legalább kétszázezer lesz. Mindehhez persze döbbenetes szervezőmunka kell...

Óh igen, valóban félelmetes szörnyeteg lesz. Ám egy kordában tartott szörnyeteg, amelyet ő, Tarkin fog irányítani. Egy quadanium acéllemezekbe burkolt, sebezhetetlen és tiszteletet parancsoló szörnyeteg.

Pontosabban majdnem sebezhetetlen. Lemelisk ebből a szempontból csalódást okozott. Azt állította, hogy a harcállomás megtervezése során a legnagyobb kihívást nem a bolygók megsemmisítésére alkalmas lézerágyú, és nem is egy Hármas osztályú hiperhajtóművekkel mozgatott, hold méretű mesterséges égitest megtervezése jelentette. Hanem az energiaellátás biztosítása. Azt mondta, tetszik vagy sem, kompromisszumokra kényszerült. Nevezetesen, hogy a világok elpusztítására alkalmas löveg megteremtése érdekében a pajzskapacitást a legelemibb szintre kellett csökkentenie. Ugyanis, az energia mennyisége nem lesz korlátlan, még egy ilyen méretű állomáson sem, hiába építik bele a valaha létezett legnagyobb hiperanyag-reaktort. Viszont, tekintetbe véve a felszíni védelmi erőket, a vadászgépek, turbólézer ütegek, ionágyúk, elektromágneses ágyúk, protontorpedó ütegek, és a seregnyi más védelmi eszköz mennyiségét, nincs az a mégoly óriási hadihajó, amely komoly sérüléseket és veszteségeket okozhatna. Még egy Imperial-osztályú csillagrombolókból álló flotta – sőt, akár egy Super-osztályú csillagrombolókból álló flotta, ha létezne ilyesmi – sem jelenthet veszélyt az állomásra, ha az egyszer teljesen működőképes lesz. Lemelisk végül kijelentette, hogy mindezt tekintetbe véve egy pajzsrendszer hiánya igazán nem nagy ár azért, hogy az állomás képes legyen elpusztítani egy egész bolygót.

Tarkin mindent egybevetve elégedett volt. Miután az állomás teljesen működőképes lesz, a Tarkin Doktrína – amelyet most már a Birodalom hivatalosan is elfogadott, és nevezett el így –

uralja majd az ismert világokat. A Tarkin Doktrína ugyanolyan egyszerű volt, mint amilyen hatékony: a félelem fenntartja a rendet a Galaxisban. Tarkin úgy tervezte, hogy először látványos körülmények között demonstrálja a Halálcsillag erejét, aztán már az állomás pusztasága létezése elég lesz ahhoz, hogy mindenütt béke és nyugalom legyen. A lázadóknak sosem lesz bátorságuk megtámadni. A forrófejű alakokat, akik örömmel lemondának az életükről gyalázatos céljuk érdekében, visszaretenti majd a gondolat, hogy az egész szülőbolygójuk valamennyi lakójával együtt izzó plazmává változhat.

Tarkin elfordult az ablaktól. Már is történtek szabotázsok és balesetek, és tudta, hogy ezekre a jövőben is számítania kell. Az ilyesmit nem lehetett elkerülni egy ilyen nagyszabású vállalkozás esetében. A rabszolgák mindig szökni próbáltak, a droidok folyton meghibásodtak, és mindig akadtak emberek, akik politikai fondorlatokkal igyekeztek szert tenni minél nagyobb hatalomra. Ezen bosszúságokon felül Darth Vader, az uralkodó kedvenc vérebe az utóbbi időben rákapott arra, hogy előzetes bejelentés nélkül beállított, és rátette súlyos kezét az egész folyamatra. Tarkin legnagyobb sajnálatára nem parancsolt Vadernek, noha, nagymoff létére, a szava törvénynek számított az egész Külső Gyűrűben.

Igaz, Vader gondolkodásmódja és viselkedése lényegében ugyanazon a filozófián alapult, mint a Tarkin Doktrína, még ha kisebb léptékben is... és mégis, Tarkint nyugtalanította, hogy a sötét alak egyetlen intésével képes leteríteni egy admirálist vagy tábornokot. Vader azt állította, hogy az Erővel teszi ezt, azzal a titokzatos hatalommal, amellyel elméletileg csakis a Jedik és a Sithek tudtak bánni. Tarkin a saját szemével látta Vadert, amikor sugárnyalábokat ütött félre a fénykardjával – sőt, semmi másval, csak fekete kesztyűbe bújtatott kezével –, és mindezt körülbelül annyi erőfeszítéssel, mintha csak csillámlegyeket csapott volna le. Vadert a rejtélyek láthatatlan felhője vette körül. A szóbeszéd szerint a Jedik az utolsó szálig kihaltak, akárcsak a Sith-ek, és mégis, a fekete ruhás férfi a két csoport jellegzetes fegyverét hordozta, és a használatához is értett. Tarkin ezt zavarba ejtőnek

találta. Több forrásból is hallott arról, hogy Vader a páncélzata alatt inkább gép, mint ember. Tudott arról, hogy Grievous tábornok, a kiborg droid egyszerre négy fénykarddal harcolt, így talán mégsem kellett volna meglepődnie attól, hogy Vader milyen kiválóan bánt eggyel. Biztosat természetesen senki sem mondhatott, miután senki, talán még maga a császár sem tudta, hogy kinek az arca rejtőzik a fekete maszk mögött.

Tarkin ugyanakkor összeállított magának egy saját elméletet a Sötét Nagyúr kilétéről, amely titkos aktákból, beszélgetésekből, és nyilvános anyagokból összegyűjtött adatokon alapult. Annak idején hallott Anakin Skywalker állítólagos haláláról, és arról is, hogy a Jedi-rend háborús hősének holtteste sosem került elől. Na persze, könnyen eltűnhetett a Mustafar egyik fehéren izzó lávafolyójában... de valóban véletlen egybeesés, hogy a létfenntartó öltözetet viselő Darth Vader, aki úgy parancsolt az Erőnek, ahogyan állítólag csak a legnagyobb Jedik tudtak, a semmiből előlépve az uralkodó új kegyence lett, rögtön azután, hogy Skywalker távozott a színről?

Tarkin végül csak megvonta a vállát. Akárki vagy akármi volt is Vader, vagy akármi lett belőle, tekintélyes befolyást és személyes hatalmat birtokolt, és élvezte a császár bizalmát. De ez sem számított. Tarkinnak csak az számított, hogy a harci állomás építése végre rohamléptekkel halad előre. És ha Vader vagy bárki más megpróbálja gátolni őt a végcélja elérésében, azzal rövid úton, egyszer s mindenkorra leszámol. A legnagyobb álmának valósággá kell válnia. Ehhez képest semmi sem volt fontos neki, semmi sem számított.

Semmi.

Harmadik fejezet

GLTB-3181 birodalmi rabszállító hajó, szuborbitális pályán, úton a Halálcsillag kilences állomása felé

Teela Kaarz a kijelölt helyén ült, és némán bámulta a szürke, jellegtelen válaszfalat. Az utastérben egyetlen ablak sem akadt, így aztán nem nézhetett sok mindent, legfeljebb a többi rabot. A hajó körülbelül háromszáz elítéltet szállított, nőket és férfiakat, embereket és körülbelül tucatnyi humanoid faj egyedeit, akik sűrűn összetömörülve szorongtak az ülésorokban. A levegőben csípős testszagok terjengtek. Teela egyetlen honfitársát sem fedezte fel a tömegben. Tudott arról, hogy rajta kívül más mirialikat is elküldtek Despayre poklába, de nem találkozott velük – ha még éltek egyáltalán. A börtönbolygón ezernyi veszélyforrással kellett számolni: vadállatokkal, mérgező növényekkel, heves viharokkal, valamint a szeszélyes orbitális pálya miatt szélsőséges fagyokkal és hőségekkel. Erre a világra az ő népéből – és még sok másik népből – senki sem jött volna önként, hacsak nem uralkodik el rajta a halálvágy.

Teela nem óhajtott meghalni, de itt a legkevésbé sem számított, hogy mire vágyik. Az összes többivel együtt a vágyódásra való jogától is megfosztották. Már nem tartozott a Galaxis polgárai közé. Egy standard évvel ezelőtt bűnözőnek minősítették, és elítélt rab lett belőle.

Eléggé egyszerű bűnt követett el: nem a megfelelő jelöltet támogatta a szülőbolygója egészére kiterjedő választáson. Az uralkodó úgy döntött, hogy a hivatalért versengő férfi áruló, és árulók a legbefolyásosabb támogatói is. Így aztán elrendelte vagy tucatnyi, jó módú miriali letartóztatását, aztán következett egy gyors „tárgyalás”, amelynek végén mindenkit elítéltek árulásért. Tekintetbe véve az igazságszolgáltatás megcsúfolása miatti közfelháborodást, a császár politikailag hátrányosnak vélte, ha ott rögtön kivégeztet mindenkit, így aztán Teelát és a honfitársait elszállították onnan, hogy egy több fényévnyire lévő világon haljanak meg – egy világon, amely olyan veszedelmes és barátságatlan, mintha szántszándékkal börtönbolygónak tervezték volna.

Teelát gyakorlatilag sokkolta az, ami történt vele. Egyetlen bolygófordulatnyi idő alatt befolyásos és gazdag polgárból bűnöző lett, és immár egy standard éve élt ebben az állapotban. Szerencsésnek tartotta magát, amiért ilyen sokáig életben maradt – és meg is lepődött rajta. A civil életében építészként dolgozott, a zárt arkológia volt a szakterülete, ami aligha készíthette fel arra, hogy életben maradjon egy bolygón, ahol minden egyes, körülötte csúszó-mászó állat prédának tekintette, ahol minden növény ágain mérgező tüskék sorakoztak, és egyetlen karcolás elég volt a kínhalálhoz.

Mielőtt kegyvesztett lett, a szakmája legjobbjai közé tartozott. Népszerű és keresett profiként ő tervezte a Ralthok Burkot a Korélián, és a Blackstar úrállomást a Sagar rendszerben. Körülrajongták és ünnepelték, uralkodók, szenátorok, gyártulajdonosok és admirálisok hívták vendégnek a díszvacsorákra. Nem jelentett gondot a számára, hogy az atmosiklóján megkerülje a fél Mirialt, és egy másik kontinensen ebédeljen az ottani barátaival.

Manapság örült, hogy olyan vacsorát kapott, ami nem harapott vissza.

Igen, szerencsés volt, de az, hogy életben maradt, nem csak a pusztá szerencsén múlt. Az apja annak idején rajongott a természetért, és gyakran elvitte őt túrázni. Megtanította az erdőjárók minden tudományára, és bár a börtönbolygón másfajta növények és állatok éltek, mint a Mirialon – finoman szólva –